

Лебідь

Володимир Кобилянський

Як ляже трупом день
На сонне лоно трав
І вкриє чорний шовк
Засмучені поля, —
Я чую крик пісень,
Той крик, коли вмирав,
Коли навік замовк
Безлунний лебідь — я.

Упав мій срібний пух
На хвилі ясних сліз
В той час, коли вмирав
Без гомону, без дум, —
То я... Мій вільний дух
Під крилами беріз
На лоно сонних трав
Посіяв сніжний сум.

1916-1917